

## Elastiek

Van de vier mannen beweegt hij het wildst. Misschien omdat zijn instrument het grootst is en het bespelen ervan simpelweg samengaat met meer oppervlak. Twee violisten, een altviolist en hij, cellist. De zij- en achterkant van zijn dikke donkere haar is kortgeschoren en het restant op zijn hoofd is in een knotje samengebonden met een zwart elastiek. Net als zijn medemuzikanten draagt hij een donker pak – bruin in zijn geval – met een wit t-shirt onder het jasje en aan zijn voeten lichtbruine leren veterschoenen.

Voor hun jaarlijkse bezoek aan het concertgebouw hebben de twee vriendinnen dit keer gekozen voor een Schots kwartet dat Mendelssohn speelt. De mooiste plekken op de eerste rij zijn voor hen. Na afloop zullen ze lunchen bij de naastgelegen Brasserie Keyzer met traditioneel garnalenkroketjes op het menu.

De vier strijkers hebben haar vriendin, de oudste van hen beiden, met het eerste stuk al direct tot tranen geroerd. Zij is minder geëmotioneerd, observeert eerder en ontdekt zo de kleine oorring in het linkeroor van de cellist als hij een kort moment, tussen twee muziekstukken in, bijna bewegingsloos op zijn kruk zit. Vanaf het moment dat de tonen van het volgende stuk worden ingezet, probeert ze het ringetje in de wilde bewegingen te volgen. Eerst alleen met haar ogen, maar al snel volgen haar vingers op de bovenkant van haar been. Alsof ze het ringetje ook echt voelt, haar hand erlangs laat glijden, het dan weer kwijt is en het terug moet vinden, soms boven haar knie, soms dicht bij haar lies.

De eerste lokken ontsnappen aan de beknelling van het elastiekje en het ringetje verdwijnt in het donkere losgevallen haar. Haar vingers vegen op haar been zijn haar denkbeeldig achter zijn oor en er trekt een rilling door haar lijf. Het knotje zakt verder uit en nog meer haar slaat wild om zijn gezicht, voert zweetdruppels af die met elke heftige beweging over de eerste rij uitgestort worden. Met het puntje van haar tong vangt ze een paar druppels op en wrijft ermee langs de binnenkant van haar mond, alsof ze de weg langs het zout in zijn hals volgt naar dat plekje, waar het ringetje zit. Ze gaat rechtop zitten en duwt haar borsten naar voren in een niet-bestaande werkelijkheid waarbij zijn bewegingen in al hun grootsheid per ongeluk langs haar tepels zullen strijken.

Haar vingers plukken nu aan haar broek, trekken de laatste lokken los en gooien het elastiekje in de coulissen. Niets belemmert haar nu om al zijn haar om te woelen, zijn gezicht tegen haar borsten te drukken en zijn handen een weg te laten zoeken naar de sluiting van het knellende kledingstuk onder haar witte bloesje. Er komt een toegift en nog een toegift en het enige wat zij nog voor zich ziet, is zijn gezicht met wilde haren boven haar, zijn blote lijf op haar, achter haar, in haar. Van binnen zwelt ze op, wil haar lust naar buiten drukken, maar bovenal aanraken.

‘Wat prachtig was het!’ Haar vriendin veegt de laatste tranen van haar gezicht.

‘Luister, ik moet verschrikkelijk plassen. Ik loop vast naar Keyzer. Hier kom ik alleen maar in een lange rij. Ik zie je zo daar weer.’

Haar vriendin knikt en duwt haar voor zich uit. ‘Ga maar gauw. Anders staat er bij Keyzer ook een rij.’

Aangespoord door deze woorden wurmt ze zich met een ‘sorry’ links en een ‘sorry’ rechts door de menigte de zaal uit. In hoog tempo loopt ze de kortste route door het aanpalende restaurant van het Concertgebouw naar buiten. De serveerster spreekt haar vermanend toe

dat dit geen doorgang naar de uitgang is en alleen bedoeld voor gasten van het restaurant, maar ze kijkt snel de andere kant op en negeert de boze blikken.

Bij de voordeur van Brasserie Keyzer duwt ze een groep uit elkaar die staat te twijfelen of ze naar binnen gaan of niet en eenmaal dit obstakel gepasseerd, loopt ze rechtstreeks naar de grote brede trap in het midden. Beneden in het souterrain passeert ze de wand met talloze kleine spiegels en ziet in één daarvan de blos op haar wangen en in een andere de nabije verlossing in haar ogen. Ze sluit de wc-deur, verzekert zich ervan dat deze op slot zit, leunt er voorzichtig tegenaan en trekt dan het lipje van haar rits naar beneden.

@Jasmin Daamen, 2026